

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei
+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul VI • Nr. 12 (152) • 29 iunie 2025

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ascultăm de voia lui Dumnezeu!

Sfântul Iustin Martirul și Filosoful

„Dumnezeu l-a făcut pe om liber și independent, pentru ca ceea ce și-a făcut sieși prin nepăsare și neascultare Dumnezeu să îi dăruiască din iubire de oameni și milostivire, dacă omul va asculta de El. Căci așa cum omul, când nu a ascultat, a atras asupra-și osânda morții, tot așa, ascultând de voia lui Dumnezeu, poate să caute viața veșnică. Ne-a dat Dumnezeu porunci sfinte, pe care oricine le va face să poată fi mântuit și să dobândească mântuirea și să moștenească nestricăciunea.”

Bine de știut

Sfinții Apostoli Petru și Pavel în icoane

În icoanele lor, cei doi Apostoli sunt reprezentați ținând în mâini Biserica în chipul unei mici biserici bizantine - aceasta, pentru că acești doi Apostoli au fost cu adevărat stâlpii și pietrele de temelie pe care s-a construit sfântul așezământ al Bisericii lui Hristos. Și reuniți amândoi într-o singură sărbătoare, zugrăviți împreună în aceeași icoană, simbolizează unitatea credinței, unitatea Bisericii, care este alcătuită din elemente eterogene: tăierea împrejur - adică evreii, cărora s-a adresat lucrarea misionară a lui Petru - și neamurile - adică idolatrii, pentru creștinarea cărora s-a ostenit Apostolul neamurilor, Pavel.

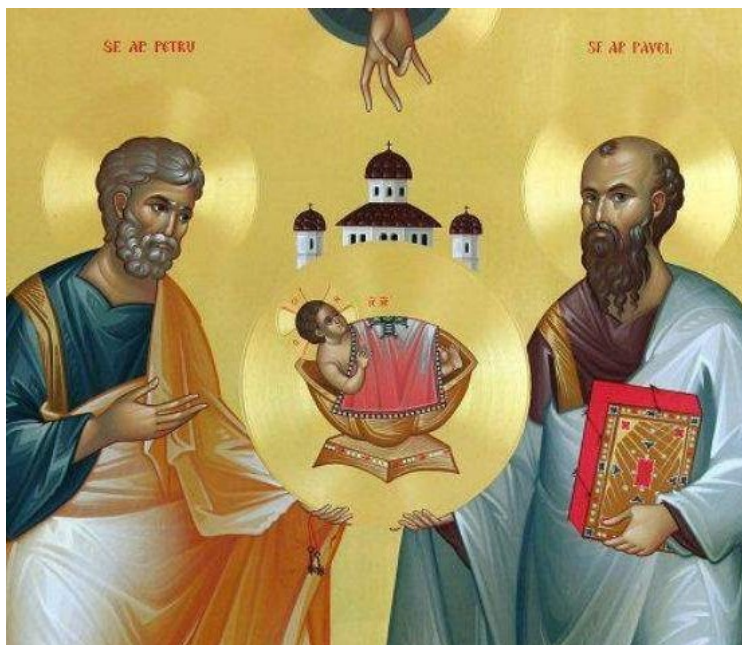
Sfânta Scriptură - izvor de înțelepciune

Cartea Faptele Apostolilor

RECOMANDARE DE LECTURĂ

Faptele apostolilor este a cincea carte a Noului Testament, ea urmând, în ordine canonică, după cele patru Evanghelii. Evanghelistul Luca, autorul ei, evocă întemeierea Bisericii lui Hristos, începuturile creștinismului și răspândirea acestuia prin intermediul apostolilor. Faptele povestesc istoria Bisericii creștine primare, cu accent pe propovăduirea celor Doisprezece Apostoli și a Apostolului Pavel. Primele capitole se petrec în Ierusalim și cuprind evenimentele de după Învierea Domnului, Înălțarea Domnului, Pogorârea Duhului Sfânt și începutul propovăduirii celor Doisprezece Apostoli. Capitolele de la sfârșit cuprind convertirea lui Pavel, misiunea lui și, în final, arestarea sa și călătoria la Roma.

Cnămpeie din lumina sărbătorii Sfinți aleși dintre oameni, propovăduitori ai credinței

Pr. Prof. Drd. Adrian Dobreanu

Cu adevărat, mult însemnată este sărbătoarea de astăzi în care sunt prăznuiți cei doi mari corifei ai creștinismului: Sfântul Apostol Petru - verhovnicul și fratele Sfântului Apostol Andrei, respectiv, Sfântul Apostol Pavel - numit și „Apostol al Neamurilor”.

Desigur, pe baza scrierilor scripturistice, cu toții cunoaștem aspecte importante din viața acestor apostoli misionari, mărturisitori și martiri. Totuși, ideea centrală este aceea că, pentru fiecare dintre cei doi, întâlnirea cu Hristos cel Răstignit și Înviat, i-a schimbat întru totul, devenind modele desăvârșite de mărturisire a Evangheliei, întemeind biserici, hirotonind episcopi și preoți în cetăți.

Sfinții Apostoli Petru și Pavel au mărturisit pe Hristos timp de peste 30 de ani, iar la final, au făcut-o chiar cu prețul vieții, cu strălucirea culorii roșii a martiriului, care reprezintă culoarea sângelui care se transformă în dragoste pentru Persoana Fiului lui Dumnezeu, iar din dragoste, în lumină.

Pentru noi, cei de astăzi care trăim în tumultul zgomotos al lumii avem multe de învățat de la acești doi mari sfinți ai lui Hristos: jertfa, sfințenia și credința cea dată sfinților o singură dată pentru totdeauna și, pentru a rămâne neclintii în credință trebuie să luăm aminte la cuvintele de aur ale Sfântului Apostol Pavel pe care le mărturisește lui Timotei: „lupta cea bună m-am luptat, călătoria am săvârșit, credința am păzit” (Timotei 4, 7).

Sfânta Liturghie pe înțelesul nostru (17)

Evanghelia Împărăției

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

După ce și-a încheiat rugăciunea de taină (despre care am vorbit mai sus), preotul rostește și el tricântarea cu voce joasă și însoțită de închinăciuni către sfânta masă. Apoi se întoarce cu fața către proscomidiar și, cu fruntea plecată, rostește salutarea cu care Domnul a fost întâmpinat la intrarea Sa triumfală în Ierusalim:

Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului.

După care, întorcându-se prin fața sfintei mese, se îndreaptă spre scaunul-cel-de-sus, adică jețul de lângă peretele de răsărit al altarului, pe care stă arhiereul atunci când e de față și care simbolizează tronul Celui Veșnic, rostind:

Binecuvântat ești pe scaunul slavei împărăției Tale, Tu, Cel ce șezi pe heruvimi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Preotul se oprește și stă lângă colțul dinspre răsărit-miazăzi al sfintei mese, unde așteaptă sfârșitul cântării Sfinte Dumnezeule. Urmează un alt moment important al Liturghiei, anume **citirile din Apostol și Evanghelie**. Fiecare are o introducere și o încheiere.

Preotul: Să luăm aminte! Pace tuturor!

Citețul: Și duhului tău.

Și îndată, din mijlocul bisericii, intonează *prochimenul* cu care se deschide pericopa din Apostol.

Preotul: Înțelepciune!

Citețul rostește titlul pericopei.

Preotul: Să luăm aminte.

În timp ce Cântărețul (Citețul) intonează pericopa, Preotul cădește după rânduială, după care revine în altar și citește în taină Rugăciunea de dinainte de Evanghelie:

Stăpâne, Iubitorule de oameni, fă să strălucească în inimile noastre lumina cea curată a cunoașterii dumnezeirii Tale și deschide ochii gândului nostru spre înțelegerea evanghelicilor Tale propovăduiri. Pune în noi și frica de fericitele Tale porunci, pentru ca, toate poftete trupului călcând, viețuire duhovnicească să petrecem, cugetând și făcând toate cele ce sunt spre bună-plăcerea Ta. Că Tu ești luminarea sufletelor și a trupurilor noastre, Hristoase Dumnezeule, și Ție slavă înălțăm, și totodată Părintelui Tău Celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

După ce Cântărețul intonează sfârșitul pericopei,

Preotul: Pace ție, cititorule.

Citețul: Și duhului tău. Și cântă: Aliluia.

Preotul (în ușile împărătești, cu fața spre Popor): Cu înțelepciune, drepti, să ascultăm Sfânta Evanghelie! (Binecuvântând): Pace tuturor!

Poporul: Și duhului tău.

Preotul (după ce a luat Evanghelia de pe sfânta masă și a deschis-o pe analogul din fața ușilor împărătești): Din Sfânta Evanghelie de la (N) citire.

Poporul: Slavă Ție, Doamne, slavă Ție.

Preotul: Să luăm aminte.

Și intonează pericopa evanghelică din ziua respectivă. La sfârșit,

Poporul: Slavă Ție, Doamne, slavă Ție.

Preotul închide Evanghelia, binecuvintează cu ea Poporul în semnul crucii, după care o rează pe sfânta masă, dar nu pe locul ei de dinainte (cel de deasupra sfântului antimis), ci în spațiile acestuia, culcată, cu cotorul spre apus.

Înainte de a încerca o tâlcuire de profunzime a acestui moment, vreau să vă atrag atenția asupra rostirii introductive a preotului: **„Cu înțelepciune, drepti, să ascultăm Sfânta Evanghelie”**. Este un îndemn la atenție și luciditate, dar și la respect, bună-cuviință, evlavie: pericopa evanghelică se ascultă stând în picioare, cu palmele încrucișate în față, cu privirea ațintită la preot, cu auzul deschis la fiecare cuvânt. Există la noi și obiceiul de a se îngenunecha în timpul citirii Evangheliei. Desigur, excesul de evlavie nu poate fi osândit; cei ce vor să o facă o pot face. Dar poziția corectă este cea dreaptă, chiar pentru credincioșii mai firavi sau vârstnici care de obicei șed așezați în strane. Cei care, totuși, vor să stea în genunchi vor avea grijă să nu-și stingherească vecinii, și cu atât mai puțin să le inculce vreun sentiment de inferioritate. Niciodată, stând în biserică, nu trebuie să neglijăm principiul colegialității și comuniunii.

Cu aceasta, să trecem la tâlcuire.

În lumea creștină neortodoxă stăruie o falsă percepție asupra raportului dintre Sfânta Ortodoxie și Sfânta Scriptură. În general, se crede că ortodocșii s-au ancorat în ritual și tradiție, lăsând Biblia pe seama protestanților și, mai nou, a sectelor; ei, ortodocșii, pretind că Biblia este principalul izvor al credinței, alături de Sfânta Tradiție, dar în realitate o ignoră sau, în cel mai bun caz, cercetarea ei e festivă și, atunci când nu e obiect de studiu didactic, devine lectură de lux.

Așa se explică „surpriza” recentă a unui distins pastor protestant din Occident, care asistasese de numeroase ori la Liturghia noastră și în final „descoperise”, cu uimire, că întreaga ei țesătură este întemeiată pe Biblie. Ceva mai târziu avea să știe că, excepând Apocalipsa, Noul Testament este în întregime citit la Sfânta Liturghie în cursul unui an, că pasaje întregi din Vechiul Testament sunt cuprinse în „paremiile” celorlalte slujbe și că cei 150 de Psalmi sunt citiți de cincizeci și două de ori pe an în ciclurile săptămânale numite „catisme”. (Va urma)